

בשלה

הרב שלמה עפר שליט"א

קו השיעורים החדש 22 - 56 - 400 - 077

ליקוטי הלכות נטילת ידיים ו

וְכֵן זֶה הוּא בְּחִינַת קְרִיעַת יַם סוּף שֶׁהָיָה קִשָּׁה מְאֹד לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ בְּמֵוֹ שֶׁאָמְרוּ
 רַבּוֹתֵינוּ וְזָרוּנָם לְבָרְכָהּ. וְעַקֵּר הַבְּבֻדוֹת וְהַקְּשֵׁי הָיָה מִחֻמַּת שְׂאֵז הָיָה גָמֵר
 הַנְּאֻלָּה. וְעַקֵּר גָּמֵר וְשְׁלֵמוֹת הַנְּאֻלָּה הוּא הַתְּקַשְׁרוֹת וּבְלִלְיוֹת הַעוֹלָמוֹת שֶׁזֶה עַקֵּר
 שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת שֶׁנֶּגְלָה מוֹשֶׁה בִּיצִיאַת מִצְרַיִם בְּנִל. אֲבָל עֲדוּן לֹא הָיָה בְּשְׁלֵמוֹת
 גָּמוּר מִחֻמַּת שְׁבִי צִיאַת מִצְרַיִם נִתְנַלָּה הַדַּעַת הַנִּל בְּלִי אֶתְעָרוּתָא דְלִתְתָּא וְעַקֵּר
 בְּלִלְיוֹת הַעוֹלָמוֹת בְּשְׁלֵמוֹת הוּא רַק עַל יְדֵי אֶתְעָרוּתָא דְלִתְתָּא, הַכוּונָה הוּא
 הַכַּנַּת הַכֹּלִים, שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה בָּרָא ה' יִתְבָּרַךְ אֶת הָעוֹלָם בְּחֹמֶר וּנְשֻׁמִיּוֹת וְחִפֵּן
 בְּעִבּוּרָתָנוּ דִּיקָא שְׁבוּזָה תְלוּיִים כֹּל הַעוֹלָמוֹת וְכוּ' וְהַעֲקָר מִחֻמַּת שְׂשֵׁז לֹא בְּחִירָה
 וְהִיצֵר הָרַע וְהַסְמָרָא אַחֲרָא מִתְנַבְרִין כֹּכֵל יוֹם וּבְכֹל עֵת מִכֹּל צַד, וּבְשִׂאָנוּ
 מִתְעוֹרְרִים אֲפֵלוּ מְעַט מִלְמַטָּה, אֲפִילוּ הִירֵהוּר קִטְוֹן, זֶה יָקָר בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר
 מִכֹּל עֲבוּדַת הַמְּלֹאכִים וְכוּ', דְבוּרִים כֹּאֵלָה צָרִיךְ לְסַמֵּן וּלְפָרְסֵם, זֶה דְבוּרֵי אֵשׁ, יֵשׁ
 דְבוּרִים שֶׁל אֵשׁ אֲצֵל ר' נִתָּן אֲצֵל רַבִּינוּ שֶׁלֹּא נִשְׁמָעוּ בֵּאֵף מִקוֹם מָה שֶׁעֲכָשׂוּ ר' נִתָּן
 אוֹמֵר וּבְשִׂאָנוּ מִתְעוֹרְרִים אֲפֵלוּ מוֹשְׁחוּ מִלְמַטָּה זֶה יָקָר בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר מִכֹּל
 עֲבוּדַת הַמְּלֹאכִים, מָה זֶה מִלֵּאךְ? עֲכָשׂוּ יָבוּא מִיֵּשׁוּהוּ וַיֹּאמֶר "אַתָּה יוֹדֵעַ" הוּא יָבוּא
 וַיִּנְעֵז לְכֹאֵן רוּעֵד כּוֹלוּ, כּוֹלוּ רוּעֵד, יִסְפֵּר לָנוּ שֶׁאֵתְמוּל בְּלִילָה בֵּא אֵלָיו מִלֵּאךְ, וּבֵאֵת

בא אליו מלאך, אנחנו כולנו נרעד איתו ביחד, בא ר' נתן ואומר עבודה קטנה של יהודי של התגברות היצר היא יותר מכל עבודת המלאכים וזה היה כל הקשי של קריעת ים סוף, כי אז הכרח ה' יתברך, בכניכול, להשתיק גדל הקטרוג שאמר, הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה וכו'. על ידי שימצא בחדו איזו זכויות ונקודות טובות בעצמו, שזהו נעשה גם בכל דור ודור שעל ידי הספירה שסופרין שבוע הראשונה עד ששה ימים שהם עקר יסוד הספירה (במבאר בפונות, עין שם) על ידי זה נמשך בחינת אתערוותא דלתתא. והעקר שעל ידי בחינת אתערוותא דלתתא שמצא בהם ה' יתברך בחדו, דחינו שהמשיכו עליהם הדעת הקדוש שהמשיך עליהם משה ביציאת מצרים עד שנתעוררו מעט מעצמן לעבודתו יתברך, עד שוכו לבחינת שתיקה לכלי להרהר אחר מדותיו יתברך בחינת ה' ילחם לכם ואתם תחרשון, על ידי זה וכו' שהאיר עליהם ים החכמה בתקונו עד שיתן לו לעבר בו פרוחניות, כי נבקע להם אז כל מעינות החוכמה עד שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל הנביא בנ"ל. עד שעל ידי זה נעשה להם גם נפלא ונורא שנבקע הים בגשמיות, כלומר ים החכמה, הים עליון הכריח את הים התחתון להיבקע, מרוב שכל היסורים שהיו 210 שנה להיות עבדים להכניע את הגוף להכניע את הלב, להיות עבדים משועבדים לעבדים ועבדי עבדים, עבדים לעבדים דור אחרי דור, לחיות באימה ובפחד, היינו בכזה רקבון גשמי כדי שתהיה לנו הכנעה לקבל את התורה והכוח הזה של ענווה חדור בכל יהודי ויהודי, כי אם הם לא חודרים בו לא דרכו רגלי אבתיו בהר סיני, ככה כתוב שאם אין ליהודי את השלשה סימנים של ביישנים רחמנים וגומלי חסדים, אין לו את התעודת זהות הזאת או לא דרכו רגלי אבתיו בהר סיני, סימן שהוא מערב רב, סימן שהוא מתתקע"ד דורות, סימן שהוא מהעזי פנים של הדור

ם יהודי שמלא עברות שהעברות עשו אותו רשע באמת כביכול באופן יחסי וזמני, אתה רואה שמאיר בו שיפלות וענווה, יש בו איזה נקודת ענווה, זה מה שרבינו כותב שנוקדת הענווה היא זאת שתקום

בתחיית המתים, שאין יהודי שאין לו את נקודת הענווה, ה"חתם סופר" כותב שכל זרע שאתה זורע הוא לא יכול לנבוט, הוא לא יכול לפרוה, הוא לא יכול לממש את התכלית שלו אם אתה תמפל בו בכל מיני תכשירים, אלא מה צריך לעשות דווקא? שהוא ירקיב, הוא עומד להרקיב לגמרי, הוא עומד להיות סרוה, דווקא בשניה לפני מה קורה לו? מתחיל להנביט, זה החוק שהזרעים מתחילים להנביט דווקא שהם מרקיבים, מתחילים להרקיב אז הם מזרעים אז יוצא מהם איזה נבט ובסוף יוצא אילן ענק

שַׁעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה לָהֶם נֶם נִפְלֵא וְנוֹרָא שֶׁנִּבְקַע הַיָּם בְּנִשְׁמִיּוֹת, ר' נתן מגלה כאן שהים סוף לא נבקע עד שלא נבקעו מעינות החכמה למעלה, הים העליון, וְעָבְרוּ בִּיבֻשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם כִּי זָכוּ לְצַמְצוּמִים וּמַחְצוֹת קְדוֹשִׁים עַל יְדֵי בְּחִינַת שְׁתִּיקָה הַנִּלְשָׁה בְּחִינַת סִיג וּמַחְצָה לְחֻכְמָה שְׁתִּיקָה, אֲבָל פְּרַעַה וּמִצְרִים, שְׁהֵם בְּחִינַת חֻכְמוֹת וְשִׁבְלִיּוֹת חִיצוֹנִים, רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם וְנִשְׁקָעוּ וְנִמְכְּעוּ בְּתוֹךְ הַיָּם בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְנִשְׁמִיּוֹת, כִּי מִי שְׁאִינוּ מְקַבְּלִים מִרְבּוֹ מִבְּחִינַת מִשְׁחָה, בְּחִינַת הַשְׁתִּיקָה הַנִּלְשָׁה בְּחִינַת מַחְצוֹת הַשֶּׁבַל שְׁלֵא יִכְנַס בְּחֻקֵּי וְתִרְוָצִים וְכוּ' רַק יִסְמַךְ עַל אֲמוּנָה כּו' בְּנִלְ, הוּא נִשְׁקָע וְנִמְכָּע בְּתוֹךְ הַיָּם בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְנִשְׁמִיּוֹת וְכוּ' ל. וְעַל-כֵּן לְאַחַר שְׁבִיעֵי שָׁל פֶּסַח הִתְרַחֲמִין, כִּי כִּבְרַת נִתְתַּקְּנוּ מַחְצוֹת הַמַּחֲזִין עַד שְׁאִין הַחֲמִין יוֹנֵק מִהַסְמָרָא אַחֲרָא וְכוּ' כְּמִבְּאֵר כָּל זֶה בְּהַלְבוֹת פְּטֹר חֲמוֹד

וְזֶה בְּחִינַת הַסּוּד הַנֶּעְלָם הַמְּבֹאֵר בְּבִנְיָנֵי שָׁל שְׁבִיעֵי שָׁל פֶּסַח, בְּשַׁעַר הַכוֹוֹנוֹת, שְׁבִיעֵי שָׁל פֶּסַח זֶה קְרִיעַת יַם סוּף, שִׁיִּצְאֵנוּ מִמִּצְרַיִם, בְּט"וֹ בְּנִסְיָן, תוֹךְ שְׁשֵׁה יָמִים מִצְאֵנוּ אֶת עַצְמֵינוּ רְצִים רְצִים מְגִיעִים לְחוּף יַם סוּף, חוּף יַם סוּף דָּגַל שְׁחוֹר, הַיָּם זוֹעֵף, הַיָּה קָר, גְּלִים, מִצְרִים מֵאחֻרֵינוּ, נוֹרָא וְאִיוֹם הַיִּיתָה הַהֲרַגְשָׁה שֶׁקְרִיעַת יַם סוּף הָיָה בְּסוּד הַהוּא נִחַשׁ דְּנִשְׁיָד וְכוּ', הִינּוּ כִּי עָקַר קְרִיעַת יַם סוּף הָיָה שְׁמִשָּׁה רַבְּנוּ בְּכַחוֹ הַגָּדוֹל מְאֹד מְאֹד הַמְּשִׁיף זֶה הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ הַנִּלְשָׁה בְּנִלְ וְתִלְמוּד עַד לְמִטָּה לְמִטָּה מְאֹד מְאֹד. עַד שְׁהוֹדִיעַ אֶפְלוּ לְהַמְנַחִים בְּדִוְטָא הַתַּחְתּוֹנָה מְאֹד בְּשָׂאוֹל

תַּחֲתֵיזוֹת וּמִתַּחֲתֵיזוֹ, בְּמַעֲמָקֵי הַיָּם כְּבִיכּוֹל שְׁנֵם הֵם יִדְעוּ בִּי ה' אַתֶּם עֲדִין בִּי מְלֹא
 כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ וְכוּ' עַד שְׁנֵם הֵם מִתְעוֹדְרִים בְּאִיזָה בְּחִינַת אֲתֵּירוּתָא דְלִתְתָּא,
 הַכוּונָה הַתְּעוֹרְרוֹת מִלְמַמָּה, כְּתוּב בְּכָל סְפָרֵי הַחֲסִידוֹת, לְפִי הַקְּבֵלָה זֶה נִקְרָא מִן
 דּוֹכְרִין וּמִן נּוֹקְבִין אֲבָל בְּהַסְבֵּר שֶׁל הַחֲסִידוֹת זֶה נִקְרָא הַתְּעוֹרְרוֹת מִלְמַמָּה, כְּלוּמַר
 שְׂאֵדָם מִתְעוֹרֵר פֶּה עִם אִיזָה רִגֵּשׁ עִם אִיזָה לֵב לִכְבוֹד ה', עַד שְׂיִדְעוּ וַיֵּאֱמִינוּ בֵּה'
 וּבְמִשָּׁה עֲבָדוּ שְׂזָה עֶקֶר שְׁעִשׂוּעֵיו וַתִּבְרָךְ, בִּי כְמוֹ שֶׁה' וַתִּבְרָךְ מִנִּיחַ כָּל הַעֲלִיּוֹנִים
 מְלֹאכִים וַיִּשְׂרְפִים וְכוּ' וְרוֹצֵחַ דִּיקָא בְּעִבּוֹדֵת בְּנֵי אָדָם הַנְּשָׂמִים וְכוּ' כַּנ"ל. בֵּן כָּל
 מַה שֶׁהַמְדְרָגָה נְמוּכָה וּפְחוּתָה בְּיוֹתֵר בְּשִׁמְתְּעוֹדְרִים מִשֵּׁם בְּאִיזָה הַתְּעוֹדְרוֹת כָּל
 שֶׁהוּא נַעֲשֶׂה מִזֶּה שְׁעִשׂוּעִים נִפְלְאִים לְמַעַלָּה בְּבְחִינַת כִּד אֲתִי יִתְרוּ בְּדִין אֲתִינְקֵר
 וְאֲתַעְלָה שְׂמָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכוּ', כְּמוֹ שְׂמִכְבָּר בְּמָקוֹם אַחֵר. וְזֶה בְּחִינַת
 נְשִׁיבַת הַנְּחֵשׁ שְׁעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה הַיַּחֲוֹד שֶׁהוּא סוּד קְרִיעַת יָם-סוּף וְכוּ' הַמְּכַבָּר
 בְּבִנּוֹת

ספר של הרב שליט"א על הילדים

1. כול שתלטנות לכפיה מביאה לכול אדם התקוממות ורצון למרוד ח"ו ולכן צריך שכול הערה וביקורת תבוא מתוך אהבה ורחמנות
2. חשוב שכול הורה ומלמד יזכור שהילד יצא מתוך מציאות של גוף בתוך גוף, מתוך "תרחם", אין ניתוק ומעבר מעולם לעולם קשה וגדול ויתר מההגעה לעולם הזה - לעיתים צריך שההורים יזכרו זאת ויבינו כמה הילד הקטן זקוק למגע לחום ואהבה בגלל "החרדת נטישה מהרחם"...
3. הרבה מידות רעות שנוצרות בין הילדים בבית כמו קינאה, מידת התחרות, כעס ומריבה נגרמות בשל חוסר אהבה

של ההורים לילדיהם, ילד שמקבל אהבה הוא שבע תמיד, ילד שמחסירים ממנו אהבה הוא רעב תמיד

4. "וקשרתם אותם לאות על ידכם והיו לטוטפות בין עיניכם ולמדתם אותם את בניכם", החפץ חיים מסביר למה נסמכו שני מקראות אלו יחד, פסוק אחר פסוק, כשם שאסור להסיח דעת מהתפילין (וזה ממש הלכה) ככה אסור להסיח דעת מחינוך ילדינו

5. הרבי מבריסק כאב מאוד והתאונן על עצמו שלא היה במדרגת אביו הקדוש בחינוך ילדים, הוא אמר שאביו היה יודע בכל שעה ושעה איפה בניו ובנותיו ומה הם עושים ואני ישנן שעות לא מעמות ביום שאני לא יודע היכן הם ומה עושים

6. אנו מצווים מהתנא הקדוש "הווי מתונים בדין" שלא לדון תיכף ומיד, פעמים רבות קל לנו כהורים לחרוץ דין ולהעניש או להעיר או להרים קול על ילדינו ולאחר כחצי שעה תוקפים אותנו יסורי מצפון נוראים, כי לפתע אנו רואים שהנתונים שהיו בידינו היו חסרים או לא אמינים והם שגרמו לנו לכעוס על הילד, לפני כל הערה ובקורת והרמת קול צריך לתת זמן לחשוב וכל הערה שמגיעה לא מתוך אהבה ורחמנות על הילד לא רק שלא נראה ממנה פירות אלא יתכן שהיא תזיק לילד, כול הערה וגערה אסור שהיא תבוא מתוך כעס, מתוך דינים, מתוך חוסר סבלנות

7. כאשר הקב"ה רואה שאנחנו לא מספיק מחוברים אליו הוא מביא לנו חוסרים או קצת יסורים כדי ש"נתייחס" אליו, נקרא לו, נצעק אליו - משה קם בבקר רואה פתק על השולחן "תקנה בכקשה לְכֵן ירוק ואדום עם נקודות שחורות" משה חושב אולי קרה משהו לאשתי... מתקשר אליה והם מדברים והיא מסבירה רציתי חלב, מלפפונים ואבטיח למחרת שוב פתק "תקנה צהוב ועיגולים", משה ממש מפחד מה קרה לאשתי האם היא פחות בריאה בנפש ח"ו -

מתקשר אליה והיא מסבירה לו התכוונתי גבינה צהובה וביצים וכך קרה מספר ימים, פנה משה לאשתו ואמר לה "למה את כותבת כאלה פתקים מוזרים", צעקה לו אשתו "אתה לא מבין שאני זקוקה לקשר איתך שתדבר איתי", אין לנו מושג כמה ילדינו זקוקים לנו לשיחה לקשר לתקשורת

8. ילד שמתקשה לקבל ממלות ולבצע פעולות בבית צריך להטיל עליו רק שנים שלושה דברים כיום לפי כוחותיו אך צריך לעמוד עליהם בחירוף נפש - כי ילד זקוק לאבא ואמא סמכותיים וחזקים ויציבים וזה נותן לו כח

סוד החלומות לרב שליט"א

האם ישנם סימנים לחלום רע או לחלום טוב?

באופן עקרוני החלום הוא אקסיומה (חוק יבש) שרבותינו גילו ברוח הקודש, ולעיתים חלום מסויים יכול להראות טוב והוא למעשה רע, ולדוגמא: הרואה את עצמו מת בחלום לא ידאג כי זה סימן לאריכות ימים, ובכל זאת התחושה של האדם קובעת ביותר לעניין החלום, שאם האדם חלם חלום שחז"ל קבעו כי הוא חלום רע והוא חש הרגשה קשה בבוקר, יש לעשות מספר דברים לבטל החלום הרע ואותם נציין בהמשך

חשיבות החלום

"והאלוקים עשה שייראו מלפניו" - כך אומר החכם מכל אדם קוהלת, הקב"ה המביע בנפש האדם שהוא חלק אלוהא ממעל, פחד טבעי ממקור הנשמות, פחד ממנו

פחד זה אינו דומה לפחד שאנו מכירים, זה הוא פחד טוב, פחד של יראה, יראת הרוממות, וכמו שכתוב ברמב"ם:

"והיאך הוא הדרך לאהבתו ויראתו, בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואיו הנפלאים הגדולים ויראה מהן חוכמתו שאין לה ערך ולא קץ, מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לידע השם הגדול"
דבר נוסף - אמרו חז"ל: שלושה צריכים רחמים - שינה טובה, מלך טוב וחלום טוב
דבר נוסף - ישנם חלומות אשר מובא בגמרא כי צריך להתענות עליהם וכן נפסק בשולחן ערוך כי אפילו בשבת, אם נפשו עגומה עליו - מתענה, וזה פלא גדול, שאין תענית שדוחה שבת, אלא תענית חלום ותענית יום הכיפורים והיום - אין אנו נוהגים להתענות ללא התייעצות עם רב

חלומות קשים שצריך להתענות עליהם (היום לא מתענים ללא שאלת רב):

- א. הרואה ספר תורה שנשרף או נפל מידו
- ב. יום הכיפורים בשעת הנעילה
- ג. הרואה שיניו שנפלו
- ד. הרואה קורות ביתו שנפלו
- ה. וכן יש לחוש אם רואה עצמו מתחתן, רואה עצמו קורא בתורה, רואה סתם את יום הכיפורים

חז"ל הקדושים כתבו כי חלומות הולכים אחר הפה ואחד מן ההסברים הוא כי האכילה והשתיה משפיעה מאוד על החלומות, שכן בכל אוכל ישנם ניצוצות, אנרגיות, שעל האדם לתקן בפירות מגולגלות נשמות יקרות מאוד, ולכן צריך להקפיד מאוד לברך קודם אכילתם בכוונה גדולה, כי זה נותן שפע רוחני ומשפיע גם כן על החלום

תפילותניא מאת הרב שליט"א

וידוע לפניך רבונו של עולם, שישנם ל"ו צדיקים גמורים שמקבלי אפי שכנתא בכל דרא ודרא (שמקבלים בני שכנתא בכל דור ודור) והם צדיקים נוראים אך ישנם צדיקים ברבבות מדרגות כמו שכתוב "תמני עשרה אלפי צדיקי קיימי קמיה הקדוש ברוך הוא" (שמונה עשר אלף צדיקים עומדים לפני הקדוש ברוך הוא). וישנם כאלה שהם בני עליה נוראים נוראים עד אין חקר, שהפחות שבהם רואה ברגע אחד מחשבות של כל העולם, וכמו שאומר רשב"י: "ראיתי בני עליה והם מועטים". ואפלו, רבונו של עולם, כאשר רצה רבי חייא הגדול לעלות להיכל של רשב"י, שמע בת קול שאומרת מי ראוי להכנס כאן: "מאן מנכון דחשוכא מהפכין לנהורא ומרירו למיתקא יתון הקא" (תרגום: "מי מכנס שמהפכים חשך לאור ומר למתוק יבואו הנה")

ותעורני רבונו של עולם, להדבק בנפשם ומדותיהם של בני עליה, שנקראים כך כי מעלים כל העולם הזה והכליו ושמייזתיו לקדש העליון והנורא עד רום רום כל המעלות "צמאה נפשי לאלקים לאל חי", "הוי כל צמא לכו למים" - ליחדא קדשא בריך הוא ושכנתא". ואכסרף להגיע למקום מבטחים, מקום האור שלא פוסק "אלך לי אל הר המזר ואל גבעת הלבונה"

אפשר להשיג דיסק און קי עם כל השיעורים של
הרב שלמה עפר שליט"א

אצל

אורי נתן שמרסלר

058 - 4230063